

KINH ĐẠI BÁT-NHÃ BA-LA-MẬT-ĐA

QUYỂN 581

Phẩm BỐ THÍ BA-LA-MẬT-ĐA (3)

Bấy giờ, Mãn Từ Tử bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, nếu tất cả pháp đều chẳng có, khi các Bồ-tát hành bố thí là xả cái gì?

Phật dạy:

–Nếu khi Bồ-tát hành bố thí hoàn toàn không xả gì cả.

Mãn Từ Tử lại bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, nếu khi các Bồ-tát hành bố thí hoàn toàn không xả gì cả thì khi các Bồ-tát này sẽ chứng quả vị Giác ngộ cao tột là đắc cái gì?

Phật dạy:

–Bồ-tát khi bố thí như vậy, đối với tất cả pháp hoàn toàn không xả điều gì, nên khi chứng quả vị Giác ngộ cao tột đối với tất cả pháp cũng không có đắc điều gì. Khi các Bồ-tát hành bố thí đối với tất cả pháp hoàn toàn không có sự tổn hoại. Như vậy, khi Bồ-tát sẽ chứng quả vị Giác ngộ cao tột, đối với tất cả pháp cũng không có sự lợi ích. Hai mặt tổn giảm và lợi ích chỉ là tương đối đãi nhau nên thành lập vậy.

Lại nữa Mãn Từ Tử, nếu khi Bồ-tát hành bố thí, biết tất cả pháp đều như huyễn hóa không thật có thể xả thì khi Bồ-tát này chứng quả vị Giác ngộ cao tột, biết tất cả pháp cũng như huyễn hóa không thật, có thể đắc. Nếu khi các Bồ-tát hành bố thí, đối với tất cả pháp thật có sự xả bỏ, thì khi các Bồ-tát này chứng quả vị Giác ngộ cao tột, cũng phải đối với pháp thật có sự chứng đắc. Tuy nhiên khi các Bồ-tát hành bố thí, đối với tất cả pháp thật, không có sự xả bỏ thì khi Bồ-tát này chứng quả vị Giác ngộ cao tột, đối với tất cả pháp thật không có sự chứng đắc.

Lại nữa Mãn Từ Tử, ví như hai nhà huyễn thuật chơi giỡn làm trao đổi. Một bên giả làm tiền tệ, một bên hóa làm vật đẹp. Cả hai việc này đều chẳng thật có. Bồ-tát khi hành bố thí cũng như vậy, chẳng thật có vật xả bỏ như huyễn hóa nên khi chứng quả vị Giác ngộ cao tột chẳng thật có pháp đắc như huyễn hóa. Khi các Bồ-tát này bố thí như vậy, thật không có sự hao tổn, khi sẽ chứng quả vị Giác ngộ cao tột cũng thật không có sự lợi ích. Các Bồ-tát này khi hành bố thí, tuy dường như có hao tổn nhưng thật sự không hao tổn, nên khi sẽ chứng quả vị Giác ngộ cao tột dường như có lợi ích nhưng thật ra không lợi ích. Cũng như nhà huyễn thuật kia, xả bỏ tiền tệ huyễn, dường như có hao tổn nhưng thật ra không hao tổn. Bồ-tát khi hành bố thí cũng như vậy, xả bỏ vật chẳng thật, dường như có hao tổn nhưng thật ra không hao tổn. Như nhà huyễn thuật kia hóa được vật đẹp, dường như có lợi ích nhưng thật ra không lợi ích. Khi Bồ-tát sẽ chứng quả vị Giác ngộ cao tột cũng như vậy, dường như có lợi ích nhưng thật ra không lợi ích. Pháp dụ như vậy, nhân quả tương xứng, các vị có trí nên biết rõ.

Lại nữa Mãn Từ Tử, ví như nhà huyễn thuật giỏi hoặc đệ tử ông ta, ở ngã tư đường hóa làm người con gái bỗng nhiên mang thai và ngay đó thấy sinh con, đứa trẻ chỉ sống trong chốc lát lại chết. Ý ông thế nào? Người con gái kia đối với đứa con có vui mừng

khi sinh, có đau buồn khi nó chết không?

Mãn Từ Tử bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, nàng kia và con của cô ta đều là huyễn có thật không có sinh tử thì ai đối với ai mà có thể sinh buồn vui.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Các Bồ-tát cũng như vậy, khi hành bố thí không có xả bỏ không có tổn hoại; cho nên khi chứng quả vị Giác ngộ cao tột không có chứng đắc không có lợi ích. Cho nên, khi Bồ-tát hành bố thí, tuy có sự xả bỏ nhưng không có sinh ưu phiền; nên khi chứng quả vị Giác ngộ cao tột, tuy có sự chứng đắc nhưng không có hoan hỷ, vì biết sự xả bỏ chứng đắc như huyễn hóa.

Lại nữa Mãn Từ Tử, ý ông thế nào? Ông có cho rằng Như Lai đối với các thiện pháp có lòng mong muốn nhiều không?

Mãn Từ Tử thưa:

–Bạch Thế Tôn, không có! Bạch Thiện Thệ, không có! Vì sao? Vì sự chứng các pháp của Như Lai đều không. Như Lai có chứng các pháp cũng là không, vì trong không hoàn toàn không có mong muốn và sự mong muốn.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Như Lai quán sát tất cả pháp đều không nên đối với thiện pháp cũng không có mong muốn lớn. Như Ta ngày nay đối với tất cả pháp hoàn toàn không có lòng mong muốn. Ngày xưa, khi làm Bồ-tát, tuy hành bố thí nhưng đối với các pháp hoàn toàn không có sự xả bỏ, thấu rõ các pháp không một cách rõ ràng. Chư Phật Thế Tôn đối với tất cả pháp không yêu không ghét. Vì sao? Vì thông đạt các pháp đều chẳng thật có, bản tánh tịch tĩnh không, nên chấm dứt yêu ghét.

Bấy giờ, Mãn Từ Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, thật kỳ lạ! Bạch Thiện Thệ, thật hy hữu! Các Đại Bồ-tát như như đối với pháp nên có sự xả bỏ. Hiểu rõ như vậy đều không hư vọng, chẳng có thật tánh, không vững chắc, không có hoạt động tự tại nên không có sự chấp trước. Như con hiểu nghĩa lời Phật đã thuyết cho các Đại Bồ-tát, tuy đem châu báu bố thí cho các hữu tình khắp hằng hà sa thế giới, nhưng trong đó không nghĩ rằng: “Ta đã bố thí châu báu. Đối với việc ấy không có sự chấp trước nên làm cho Bố thí ba-la-mật-đa mau chóng được viên mãn. Bồ-tát như vậy là dùng bố thí tu tập căn lành, đem cho các hữu tình một cách bình đẳng rồi cùng nhau hồi hướng đến quả vị Giác ngộ cao tột.” Nghĩ điều ấy rồi, lại nghĩ như vậy: “Pháp của Bồ-tát là nên xả tất cả. Ta bây giờ tuy xả vật đáng xả, nhưng vật đã xả đều như huyễn hóa.” Nếu Đại Bồ-tát biết như vậy, thì Đại Bồ-tát này nhập vào số Bồ-tát. Tuy xả tất cả nhưng không có sự xả bỏ. Tuy đắc tất cả nhưng không sự chứng đắc. Nếu các Bồ-tát không biết rõ như thật điều đó thì chẳng phải Bồ-tát thật, đối với các pháp và tài không xả bỏ, bố thí thì đối với đại Bồ-đề không chứng đắc.

Bấy giờ, Xá-lợi Tử hỏi Mãn Từ Tử:

–Các Đại Bồ-tát nên dùng những tâm gì để thi hành bố thí?

Mãn Từ Tử đáp:

–Thưa Tôn giả Xá-lợi Tử, trước hết vì chúng, tôi giải thích nghĩa này. Sau đó tôi sẽ nói về một phần nhỏ ý nghĩa ấy.

Xá-lợi Tử liền hỏi Cụ thọ Mãn Từ Tử:

–Nếu Đại Bồ-tát muốn chứng quả vị Giác ngộ cao tột, thì Đại Bồ-tát này trước hết phải nên suy nghĩ tánh tất cả pháp hoàn toàn không, tịch tĩnh. Kế đến nên suy nghĩ trí

Nhất thiết trí công đức thù thắng. Sau nữa, nên thương mến tất cả hữu tình nghèo thiếu của cải, chịu nhiều đau khổ. Nghĩ như vậy rồi, liền xả tất cả, hoặc bên trong thân, hoặc ngoại thân. Tiền tài châu báu trong hay ngoài đều bố thí cho các hữu tình, tâm không chấp trước. Cũng dùng chánh pháp bố thí cho các hữu tình. Cũng dùng vô biên vật cúng dường thượng diệu, cung kính dâng lên Phật bảo, Pháp bảo, Tăng bảo. Đại Bồ-tát như vậy khi hành bố thí, nhờ trí Nhất thiết, tâm không chấp trước, nên hành bố thí. Bố thí như vậy là tùy thuận Bồ-đề, mau chứng đắc trí Nhất thiết trí, làm lợi ích lớn cho các hữu tình.

Bấy giờ, Thế Tôn bảo Xá-lợi Tử:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Các Đại Bồ-tát muốn chứng quả vị Giác ngộ cao tột nên quán pháp không, duyên với trí Nhất thiết đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình mà hành bố thí, tâm không sự chấp trước. Nếu tu hành bố thí như vậy thì mau chứng quả vị Giác ngộ cao tột, làm lợi ích lớn cho các hữu tình.

Lại nữa Xá-lợi Tử, có phải bây giờ ông muốn thấy Bồ-tát ở mười phương thế giới không?

–Cúi xin Thế Tôn, con muốn thấy!

Khi ấy, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật liền thấy ở phương Đông, qua trăm thế giới có rất đông Thanh văn, Bồ-tát, đại chúng vây quanh Như Lai Ứng Chánh Đẳng Giác để nghe Ngài tuyên thuyết Bố thí ba-la-mật-đa, đầy đủ công đức thù thắng, đạt được quả báo lớn. Cõi kia có Bồ-tát tên là Vô Ngại, tuy ở tại nhà nhưng không chấp trước điều gì, xả bỏ các vật sở hữu, bố thí tất cả. Của cải châu báu của vị ấy chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí, khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi lại đem cho người khác mà tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có sự chấp trước, vị ấy ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi tùy theo các hữu tình cần dùng vật gì đều đem cho. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, lại đem cho người khác, mà tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy, không có sự chấp trước ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán.

Khi ấy, Xá-lợi Tử và đại chúng, đều thấy Bồ-tát Vô Ngại có trăm ngàn xe vàng làm bằng bảy báu. Mỗi một xe này chở một bảo nữ, hình mạo đoan trang đầy đủ vẻ đẹp. Mỗi một bảo nữ có một trăm thị nữ theo hầu, đều ngồi một xe, trang hoàng các vật báu. Trên mỗi mỗi xe để trăm ngàn vàng và đầy đủ các vật dụng cá nhân đem đến chợ, cất tiếng:

–Ai cần vật gì, cứ tùy ý lấy.

Hành bố thí như vậy nhưng không tham đắm điều gì, ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Bấy giờ, Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy Bồ-tát Vô Ngại ở phương Đông, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề, đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Bồ-tát Vô Ngại bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch Phật:

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Bồ-tát Vô Ngại bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu có Bồ-tát quán pháp không, tương ứng với trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng thương mến hữu tình, tùy theo ý thích của họ mà bố thí so với Bồ-tát Vô Ngại ở phương Đông kia thì phước báu bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, hơn gấp ngàn lần, cho đến hơn gấp muôn ức lần.

Khi ấy, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật thấy trăm ngàn thế giới ở phương Đông. Mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu bố thí tất cả. Cửa cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, lại đem cho người khác với tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm điều gì, ngày đêm tinh cần, thường không nhầm chán. Cũng vậy, các vị ấy tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... đầy như núi, tùy theo các hữu tình cần dùng vật gì, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, lại đem cho người khác với tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không nhiễm trước điều gì. Ngày đêm tinh cần thường không nhầm chán.

Phật dạy Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Đông. Mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát câu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng với trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích của họ mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Đông kia, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, thì phước báu bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Khi ấy, Xá-lợi Tử và đại chúng, nương thần lực của Phật lại thấy hằng hà sa thế giới chư Phật ở phương Đông. Mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Cửa cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy, không có tham đắm, ngày đêm tinh cần, thường không nhầm chán. Cũng vậy, các vị ấy tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem cho bố thí cho người khác, tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhầm chán.

Phật dạy Xá-lợi Tử:

–Ông thấy hằng hà sa thế giới chư Phật ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô

lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu có Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng với trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích của họ mà bố thí. So với phước báo của các Bồ-tát ở hằng hà sa thế giới chư Phật ở phương Đông thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy giống như mười hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác, tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhầm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác với tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhầm chán.

Khi ấy, Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy mười hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không nhiễm trước mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng với trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy theo sở thích của họ mà bố thí, so với mười phương hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy giống như trăm hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho

LINH SƠN PHÁP BẢO ĐẠI TẠNG KINH

người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyến dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng với trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy ngàn hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Cửa cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyến dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyến dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy ngàn hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia, bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng với trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy

theo sở thích mà bố thí, so với ngàn hàng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn hàng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Cửa cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn hàng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng với trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn hàng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy vô số hàng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Cửa cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy vô số hàng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông

thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với vô số hằng hà sa thế giới ở phương Đông, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương Nam. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Nam như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Nam như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương Tây. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần

dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhầm chán.

Khi ấy, Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Tây như vậy, cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ưng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Tây như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương Bắc. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhầm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự thọ dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhầm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Bắc như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp

không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Bắc như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương Đông nam. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Đông nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Cửa cái, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không có sự nhiễm trước. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự thọ dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Đông nam như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Đông nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Đông nam như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Đông nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương Tây nam. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Cửa cái, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự thọ dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Tây nam như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm

không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ưng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Tây nam như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây nam, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương Tây bắc. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự thọ dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Tây bắc như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ưng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Tây bắc như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Tây bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương Đông bắc. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở

phương Đông bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự thọ dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương Đông bắc như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Đông bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương Đông bắc như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương Đông bắc, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương dưới. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương dưới. Mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự thọ dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương dưới như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương dưới, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không tham đắm mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương dưới như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương dưới, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lúc bấy giờ, Xá-lợi Tử và đại chúng nương thần lực của Phật lại thấy trăm ngàn thế giới ở phương trên. Như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương trên, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát đều xả bỏ vật sở hữu đem bố thí tất cả. Của cải, châu báu chất đầy như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự nhận dụng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần, thường không nhàm chán. Tập trung các vật như y phục, ngọc cụ, ẩm thực... nhiều như núi, tùy theo sự cần dùng của các hữu tình, đều đem bố thí. Khuyên dạy hữu tình tự thọ dùng rồi, đem bố thí cho người khác tâm không có sự chướng ngại. Hành bố thí như vậy không tham đắm. Ngày đêm tinh cần thường không nhàm chán.

Khi ấy Phật bảo Xá-lợi Tử:

–Ông thấy trăm ngàn thế giới ở phương trên như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương trên, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát, tâm không nhiễm trước mà hành bố thí không?

Xá-lợi Tử liền bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn, con đã thấy! Bạch Thiện Thệ, con đã thấy!

Phật dạy:

–Bồ-tát cầu đại Bồ-đề đều nên tu hành bố thí như vậy. Lại nữa Xá-lợi Tử, ý ông thế nào? Các Bồ-tát kia, bố thí có rộng lớn không?

Xá-lợi Tử bạch:

–Bạch Thế Tôn, rộng lớn! Bạch Thiện Thệ, rộng lớn! Các Bồ-tát kia bố thí vô lượng, vô biên căn lành.

Phật dạy:

–Đúng vậy, đúng vậy, đúng như lời ông nói! Nếu các Bồ-tát nào quán pháp không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương xót hữu tình, tùy theo sở thích mà bố thí, so với trăm ngàn thế giới ở phương trên như vậy cho đến lại thấy vô số hằng hà sa số thế giới ở phương trên, mỗi một thế giới có vô lượng Bồ-tát thì phước báo bố thí đạt được hơn gấp trăm lần, gấp ngàn lần, gấp muôn ức lần.

Lại nữa Xá-lợi Tử, nếu Đại Bồ-tát nào muốn mau chứng đắc trí Nhất thiết trí làm lợi lạc hữu tình đến tận đời vị lai, phải nên quán pháp không, tương ứng trí Nhất thiết, đầy đủ công đức thù thắng, thương mến hữu tình chịu nhiều đau khổ thiếu thốn nên hành Bố thí ba-la-mật-đa. Đem căn lành này bố thí khắp tất cả, làm cho họ thoát khỏi đường ác và các nỗi khổ sinh tử. Lập nguyện rằng: “Các hữu tình ở mười phương thế giới do nhờ oai lực công đức thiện căn của ta, ai chưa phát tâm Vô thượng Bồ-đề thì mau chóng phát tâm. Ai đã phát tâm Vô thượng Bồ-đề thì làm cho vĩnh viễn không thoái chuyển. Nếu đối với quả vị Giác ngộ cao tột đã không thoái chuyển thì mau viên mãn trí Nhất

thiết trí.”

